

Daar heb je vrienden voor

Astrid Harrewijn bij Boekerij:

Drie vrienden, een huis (en een klusjesman)
Daar heb je vrienden voor

ASTRID HARREWIJN

DAAR HEB JE VRIENDEN VOOR

Een humoristische vriendenroman over de grote keuzes in het leven – en hoe verleidelijk het is die voor je uit te schuiven...

ISBN 978-90-225-7443-0
ISBN 978-90-023-0617-0 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Astrid Harrewijn en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoortje van Remco, literair agent te Amsterdam.

Al komen er in dit boek diverse bestaande tv-persoonlijkheden, boekhandelaren, historische personen en een enkele politicus voor, alle eigenschappen die ik deze mensen heb toegedicht zijn fictief. Alle andere personages zijn volledig ontsproten uit mijn fantasie. Puur toeval dus als je bij één van deze figuren denkt: hé, dat ben ik!

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vader: lachend en met wapperende haren op
de bok van de bolderkar*

1

Op het moment dat ik uit het vliegtuig stap en voet op Italiaanse bodem zet, komt het vertrouwde gevoel weer terug. De tintelende, fijne spanning van het nieuwe, de opwinding over het onbekende. Het is alweer tien jaar geleden dat ik aan de universiteit van Rome verbonden was, maar het voelt als de dag van gisteren. Dertig jaar jong was ik, en vol energie. Donato Lippi nam me onder zijn hoede. De oude hoogleraar ging toen al richting pensioengerechtigde leeftijd, maar had nog wel zin om een jonge wetenschapper uit Nederland te begeleiden. Ik ben in mijn leven zelden iemand tegengekomen die zo aardig, belezen, intelligent en meevoelend is als Donato. Het eerste wat ik vanavond ga doen is een goed glas wijn met hem drinken.

Een drukkende warmte slaat me in het gezicht, beneemt me bijna de adem. Ik snuif de geuren van de stad op, geniet van het lawaai. Rome, de stad van hitte, drift en oude stenen. Ik ben weer even thuis, al is het maar voor twee maanden, de tijd die ik voor mezelf heb vrijgemaakt om te schrijven aan mijn boek over keizer Augustus.

Ik pak een taxi en laat me afzetten in het oude centrum. Mijn oud-collega Cristiano heeft een volledig huis tot zijn beschikking in Via Vitalo, maar omdat hij driehonderd dagen per jaar op de merkwaardigste plekken in het zand zit te wroeten op zoek naar sporen uit het verleden, verhuurt hij het grootste gedeelte. Voor een vriendenprijsje kan ik twee maanden gebruikmaken van de parterre.

‘Maar pas op voor Camilla Agnelli,’ had Cristiano lachend door de telefoon gezegd. ‘Die gaat over het huis en de sleutels en ze is... nou ja, daar kom je zelf wel achter.’

Ik vermoed dat ze een rubensachtige Italiaanse mama is met wie je geen ruzie moet maken. Ik duik een zijstraatje van Via Vitalo in voor een onvervalste espresso. Volgens Cristiano zou Camilla Agnelli rond vijven thuis zijn, en dat betekent dat ik nog een uurtje moet zien te doden voordat ik de sleutel kan halen. Ik pak mijn laptop en ga aan het werk.

Ik heb geen idee hoe lang ik al bezig ben als twee Italiaanse vrouwen aan een tafeltje naast me gaan zitten. Hun rokjes zijn te kort, hun nagels te lang en hun décolletés te diep. De ene is blond, de andere ziet eruit zoals een Italiaanse eruit moet zien: gitzwarte haren, donkere ogen en een vuurrood gestifte mond. Ze praten snel en op hoge toon en begeleiden hun woorden met woeste armbewegingen. Mijn Italiaans is wat weggezakt, maar het wordt me al snel duidelijk dat de blonde is verlaten door haar vriendje. Iets waar de donkere zo haar mening over heeft.

‘Hij was fout, zó fout! Dat je dat niet hebt willen zien. Hoe vaak heb ik het nou gezegd? Waarom kies je niet voor een leuke man? Eentje met een toekomst en een goede baan?’

De blonde lijkt murwgepraat en roert ongeïnteresseerd met haar lepeltje in het kleine espressokopje. Plotseling kijkt de donkere me woest aan. ‘Vind je het interessant?’

Haar vurige ogen branden door me heen, haar borsten steken vooruit als een bankschroef waar je je hoofd niet tussen moet vlijen.

Ik doe net alsof ik haar niet versta en schud niet-begrijpend mijn hoofd.

‘Hier, die vent naast ons. Waarom kies je niet voor zo’n man? Kijk, nou even!’

De blonde kijkt haar vriendin gegeneerd aan en legt een vinger op haar mond.

‘Het is een toerist, hij kan ons niet verstaan. Maar kijk nou eens goed! Een degelijke saaie lul met een laptop. Een laptop die hij gebruikt om te werken, niet om de hele dag porno op te kijken.’

De blonde neemt weer een slokje en kijkt verveeld uit het raam.

‘Kijk nou even naar die vent! Daar zit een man met een baan, een huis en een auto. Zo’n man moet je hebben. Saai, degelijk en geen gezeik. Twee keer per maand plat en klaar! Waarom kies jij altijd voor die idioten. Nou?’

‘Wie wil er nou maar twee keer per maand?’

Precies, denk ik, en ik ben benieuwd naar het antwoord van de donkere. Ik begrijp vrouwen niet, maar dat wil niet zeggen dat ik niet alle mogelijkheden aangrijp om erachter te komen wat er in hun hoofden omgaat.

‘Wanneer leer je het nou? Eerst pasta dan piemels. Je loopt tegen de dertig. Op een gegeven moment is een goed inkomen belangrijker. Als je zo doorgaat...’

De blonde buigt zich nu langs haar vriendin en kijkt naar mij. ‘Dan maar geen auto en huis,’ zegt ze.

Intens beledigd sta ik op. Ik wil iets zeggen waardoor ik in één klap niet meer saai, degelijk en slechts twee-keer-per-maand ben, maar ik weet niets te bedenken wat mij binnen een seconde onweerstaanbaar maakt. Ik loop de koffietent uit en stoot keihard mijn hoofd aan de balk boven de lage deur.

2

Een batterij naamplaatjes siert de voorgevel. Ergens onderaan vind ik een bordje waarop staat: CAMILLA AGNELLI, DRIEMAAL BELLEN. Ongeduldig druk ik per ongeluk vier keer op de bel waarop onmiddellijk een raam op de eerste verdieping wordt geopend en een vrouw enkele verwensingen naar mijn hoofd slingert. *Pas op voor Camilla*. Ik zou het op een bordje naast de voordeur spijkeren als ik Cristiano was.

Met een zwaai gaat de deur open. Camilla is klein en donker. Ze hijgt een beetje, waarbij haar borsten woest op en neer gaan alsof ze te lang opgesloten hebben gezeten en nu proberen te ontsnappen. Ze kijkt me nijdig aan.

‘Wat kom je doen?’

‘Sorry, dat ik stoort.’ Ik spreek de woorden moeizaam uit. Mijn tong moet nog wennen aan de rollende Italiaanse klanken, maar over twee dagen spreek ik het weer alsof ik nooit ben weg geweest. ‘Ik kom de sleutel halen van de parterre. Ik ben Joost en ik huur voor twee maanden...’

‘Kom verder.’

Ze is jong, ergens in de twintig schat ik, en bloedmooi. De naam Camilla staat voor maagdelijkheid, maar dat gaat in haar geval niet op, want op de trap staat een meisje van een jaar of zes. Als twee druppels water haar moeder. Ze kijkt me aan met een stralende lach op haar gezicht. Ik heb niets met kinderen, maar zelfs ik kan die lach niet weerstaan. Ik knipoog naar haar en loop achter haar moeder aan, die met een grote sleutelbos staat te zwaaien en de deur van de parterre voor me opent.

‘Waar is je vrouw?’ vraagt ze nors.

‘Ik ben alleen.’

Verbaasd kijkt ze me aan. ‘Alleen, en dan de hele parterre?’

Als ik later met haar mee naar boven loop om wat papieren in te vullen, begrijp ik haar reactie. Ze woont samen met Noemi, haar dochtertje, in een kamertje van vier bij vier. De keuken deelt ze met de andere bewoners van haar verdieping en dat geldt ook voor het toilet en de douche.

De huishoudster van Donato is nog krommer en dunner dan ik me kan herinneren. Op twee voortanden en een enkele kies na is ze al haar tanden kwijt, waardoor ze alleen nog maar lacht als de grap groter is dan de gêne. Nadat Donato’s vrouw op jonge leeftijd overleed, kwam ze bij hem in huis. Ik heb me wel eens afgevraagd of ze had gehoopt op een huwelijk met hem, maar hij was ontroostbaar na het verlies van zijn echtgenote en heeft nooit meer naar een andere vrouw omgekeken.

Donato zit in een stoel, zijn ogen dicht, zoals oude mensen vaak doen. Achter hun dichte ogen spelen de herinneringen aan een wereld die mooier is dan het heden. Zachtjes schudt de huishoudster aan zijn arm en als langzaam een oog opengaat en hij in de gaten heeft wie er voor hem staat, verschijnt er een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Joost!’ Hij komt moeizaam overeind en gaat onmiddellijk een van zijn beste flessen openen. Als hij even later proostend zijn glas

heft zie ik tranen in zijn ogen. Hij pakt me bij de arm en we lopen naar de achterste kamer, waar het schaakbord geduldig op ons wacht. Het lijkt alsof we ons spelletje van gisteren nog moeten afmaken, alsof er geen tien jaren zijn gepasseerd. Ik moet opeens denken aan de Italiaanse vrouwen in de espressobar. Saai, degelijk, twee keer per maand. Ze moesten eens weten dat ik ook nog een schaker ben. Stoer en onweerstaanbaar; ik zou het graag willen zijn, maar vergeet het maar.

Donato gaat zitten, kijkt me aan, vraagt hoe het met me gaat en schuift met een ferme beweging een pion naar voren.

‘Het gaat goed, heel goed. Na Rome ben ik naar Griekenland vertrokken en daar heb ik een aantal jaren aan opgravingen meegewerkt. Verder heb ik gastcolleges gegeven aan universiteiten in Europa en Amerika. Dat waren spannende tijden. Ik heb veel van de wereld gezien.’

‘Ik had niet anders verwacht. Je had altijd iets van onrust over je. Een beroepsnomade, een zwervende professional. Nergens echt thuis, maar overal gelukkig.’

Ik pak mijn paard op, zet zijn pion onder druk en laat zijn woorden tot me doordringen. ‘Mooi gezegd, Donato, een beroepsnomade. Misschien heb je wel gelijk. Tot vorig jaar. Toen realiseerde ik me opeens dat het tijd werd om vaste grond onder mijn voeten te krijgen, een thuis te creëren. Op het moment dat die gedachte vorm kreeg, hoorde ik van een collega dat de universiteit van Amsterdam een docent zocht voor een aantal colleges. Kort daarna kwam het verzoek om te komen praten bij het Rijksmuseum. Ze zochten een adviseur voor twee dagen per week. Alsof het zo moest zijn.’

Ik breng mijn looper in de strijd en voel dat ik ga winnen. ‘Maar ik ken mezelf. Die onrust hoort bij me. Vermoedelijk wordt het een paar jaar Amsterdam om vervolgens weer te vertrekken. Maar ik ben blij met de mogelijkheid die ik heb gekregen om les te geven aan een gerenommeerde universiteit in Nederland, mee te denken

bij een van de mooiste musea in de wereld en ondertussen ook nog tijd over te houden om te schrijven. En... ook niet onbelangrijk.' Ik steek mijn hand op. 'Ik woon in een fantastisch huis aan de Herengracht. Voor het eerst in mijn leven ben ik niet bezig met de volgende stap. Ik zie wel.'

Donato kijkt me grijnzend aan en veegt opeens mijn paard van het bord.

Twee seconden kijk ik verbaasd naar het slagveld en doe een overhaaste zet in een poging de boel te redden. Een half uur lang spelen we zwijgend ons spel en het kost me moeite om de oude man bij te benen.

'En nu ben je weer in Italië?'

'Slechts voor twee maanden. Ik ben hier om te schrijven en research te doen voor mijn boek over keizer Augustus en daarna ga ik weer terug naar Amsterdam.'

'Een klein intermezzo in je poging om wortel te schieten?'

'Dat heb je goed gezien.'

Donato grinnikt en zet me mat.